

VAD OASEN

är för beduinen är

MARKETENTERIET

för soldaten

Gott bröd

Gott kaffe

Kvalitetsvaror

Fjellströms

Guldsmedsaffär

Järnvägsgatan 23

Tel. 1345

EXPRESSBYRÅN

Hässleholm

FLYTTAR ALLT ÖVERALLT

Tel. 109 - 1179

W. STRIDHS

FÄRGHANDEL

rekommenderas

Finjagatan 12

Telefon 1132

IVAR JÖNSSON

då det gäller

Glas - Porslin

Bosättning

Stor sortering.

Tel. 74

ELIASSONS

BAGERI-, SPECERI- och DIVERSEAFFÄR

Vid T₃ - Tel. 619

VÄSTRA GÖINGE HÄRADS SPARBANK

Stiftad 1841

HÄSSLEHOLM

Telefon 62

Gottgör högsta gällande ränta

å insatta medel

Daglig expedition kl. 9.30—13.00

Adressen är

Frykholmogatan 7 —

där finner Ni

STADENS LEDANDE SPECIALAFFÄR

för barn- och backfischkläder

BARNGARDEROBEN

Tel. 142 $\frac{1}{2}$ (affären), 1307 (bostaden)

Arbetsgruppen

SNAPP- HANEN

Nr 2 - 1952

10:e årg.

Pris 2 kr.

SNAPPHANEN

Tidskrift
för

Kungl Skånska Trängregementets
Kamratförening

Redaktör och ansvarig utgivare: Kapten Birger Brunnby
Ekonomichef: Fanjunkare P. Liedholm
Annonschef: Fanjunkare L. Lundgårdh

Annonspriser:

Helasida	200 kr
Halvasida	100 "
Kvartasida	50 "
Attondelsida	25 "
Sextondelsida	15 "

UTKOMMER MED 4 NUMMER UNDER ÅRET

Postgiro 7 65 71

Nr 2 Årgång 10

Den 31/8 1952

Klockan är rund
Kom och bliv kund
hos

LINDBECK & Co

NILS AHLQUIST

URMÄKERIAFFÄR

Rödingegatan 8

Tel. 494

Hässleholms Handels- & Fabriks AB

Representant för

GENERAL MOTORS NORDISKA AB

Kontor 300
Bilverketaden 383
Reservdelar 1353

BENGTSSONS JÄRNHANDEL

Nästa gång Ni skall ge
en liten present, tänk
då på, att en BOK
kanske passar

Hånelis

Soldathemmet

vid T 4 Hässleholm

Finjagutan 39 / Telefon 901

LJUSA, VARMA OCH TREVTLIGA LOKALER

Läs- och skrivrum. Garderob

KAFE

Försäljning av Frukt, Karameller, Choklad och
Tobakvaror. Telefonhytt

Nils Heime

Aktiebolag

Trävaror en gros och export

Telefon 270 20, 270 21, 157 60, 326 23, 152 00

Malmö

SNAPPHANEN

TIDSKRIFT FÖR KUNGL SKÅNSKA TRÄNGREGEMENTETS KAMRATFÖRENING

Åter går kallelsen ut om Regementets Dag vid Kungl Skånska trängregementet.

Regementets Dag har snart blivit en tradition och många skulle kanske känna en viss saknad om man av en eller annan anledning måste inställa detta regementets årsmöte. En tradition har dock knappast rätt att pocka på plats om den icke fyller ett bestämt ändamål. Genom mangrann uppslutning på Regementets dag kan kamratföreningens medlemmar visa om regementsdagen fyller den uppgift som så många nog anser att den gör.

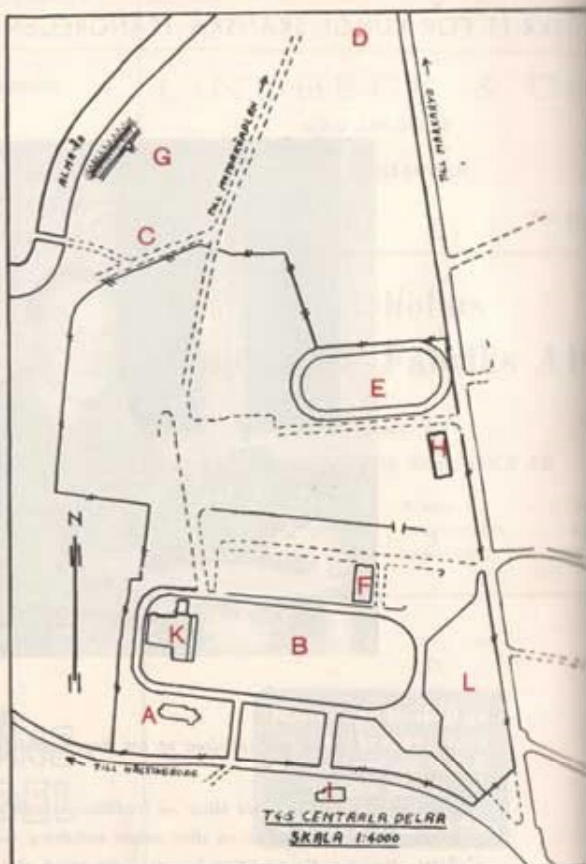
Skånska trängregementet önskar också alla dem välkomna som ha söner eller andra anförvanter inlemmade i T 4:s led eller till vilka T 4 på ett eller annat sätt står i tacksamhetsskuld. Vi hälsa ävenledes representanter för den byggd där regementet verkar och hoppas att dagen skall lämna tillfällen till fördjupad orientering om regementet, dess uppgifter och verksamhet.

Omslagsbilden: Hans Majestät Konungen inspekterar T 4
vid kunnövarorden i Kristianet vid den 11 juli

Program vid Regementets Dag

den 31. augusti 1952

- 0900 Musikkåren marscherar genom staden (marschväg: Finjagatan—Viaduktsgatan—Lövgatan—Röingegatan—Österås-gatan—Göingegatan—Åkaregatan—Tredje Avenyen—Frykholm-sgatan—Stortorget—Järnvägsgatan—Finjagatan—Norregatan—Vankivagatan).
- 1100 Arsmöte med Kamratföreningen i övre marketenterisalen (A på skissen).
- 1145 Samling och uppställning på kaserngården (B).
- 1200 Parad för fanan. Korum
- 1230 Sjukvårdstjänsten under strid (C).
- 1300 Motorcykeluppvisning (D).
- Finalen i regementsmästerskapstävlingarna i allmän idrott (E).
- Utställning i ridhuset (F).
- Miniatyrskjutning på korthållsbanan (G).
- Skjutning på filmskjutbanan (H).
- Filmförevisning (I).
1. föreställningen kl 1300—1340
 2. " " 1350—1430
 3. " " 1440—1520
 4. " " 1530—1610
- 1600 Middag kan erhållas i matsalen mot avlämnande av måltidsbiljett, som säljes vid ingången och i marketenteriet till ett pris av kr 3:50 (K).
- Konsert av regementets musikkår (L) kl 1400—1430 och " 1530—1600
- Servering av kaffe m m i marketenteriet (A).

Gå med i Kamratföreningen!

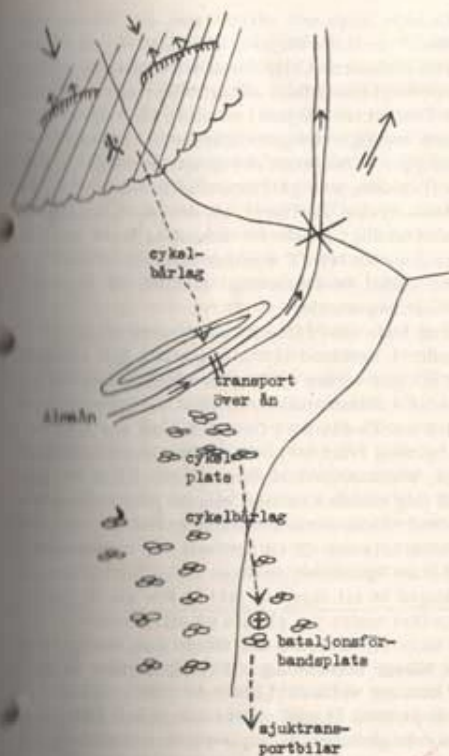
Det kostar 3 kronor och Du erhåller "Snapphanen" (tre nummer årligen) kostnadsfritt

Vänd Dig till föreningens kassör, fanj Liedholm, eller sätt in beloppet på postgiro 7 65 71

Några ord om programmet vid Regementets Dag

Sjukvårdstjänsten under strid.

Kapten Thord, som leder denna uppvisning, redogör här nedan för händelseförloppet.

En skyttebataljon, som är grupperad i borte delen av skogsområdet väster Almaån, är i strid med en framryckande fiende. Bataljonen har lidit förluster.

De som blir sårade omhändertas av sjukvårdspersonal inom kompanierna. Dessa förbinder de sårade och transporterar dem medelst handbår till en samlingsplats för sårade i skydd bakom de främsta linjerna. Sjukvårdaren på denna plats ger, om så behövs, smärtstillande injektioner.

Från samlingsplatsen transporteras de sårade till sjukvårdstross och cykelbårlag till bataljonsförbandsplatsen. I det här tillfälle måste man passera Almaån. Bron över ån är förstörd. Man har därför fått låna en "vessla" till en överskeppningsbåt. Vid bataljonsförbandsplatsen får de sårade läkarhjälp. De ges så-

dan behandling att de tål vidare transport bakåt med sjuktransportbilar till större förbandsplatser.

Denna sjukvårdsorganisation ger soldaterna stor säkerhet för snabbt omhändertagande och god vård om de skulle söras.

Motorcykeluppvisning.

Körutbildningen på motorcykel med den trafikpluton, befälsskola A 2. komp, vilken utför uppvisningen, har hittills omfattat c:a 30 tim. Vid inryckningen i maj hade endast ett fåtal elever tidigare kört motorcykel. Utbildningen har, sedan varje man lärt sig sitta på motorcykeln och övat starter och växlingar, bedrivits i sk körgårdar, vilkas svårighetsgrad efterhand ökats.

Ändamålet med körövningarna har varit att uppöva elevernas balans, förmåga att handha motorcykelns reglage, träna upp deras mod och "gå-påaranda" samt lära in tekniken i terrängkörning.

I uppvisningen deltar en hel pluton — något urval av eleverna har icke gjorts — kompletterad med 3 underbefäl, som tjänstgöra vid plutonen.

Uppvisningens första moment, kadriiljkörning, vill visa körning med precision och samtidighet.

Andra momentet omfattar körning i körgård med balanskörning på plankor, körning i serpentin, under portar, på gungor, i lös sand, i granatgropar m m. Under körningen gäller det för eleverna att påpassligt reglera tändning och gas alltefter hindrens art samt att — med tanke på motorcykelns bästa — absolut icke slira på kopplingen och slutligen — för sitt eget bästa — vid varje tillfälle undvika sätta ner fötterna samt att genom omdömesgill körning visa att han är sin motorcykelns och fartens herre och icke slav.

Regementsmästerskap i fri idrott.

Intresset för fri idrott har alltid varit stort på T 4. Det kulminerar årligen i regementsmästerskapen, då regementets bästa idrottsmän samlas till

Fortf. å sid. 19.

EFTERLYSES:

I förra numret av tidningen efterlystes av red ett antal exemplar av Snapphanen, som utgått ur redaktionens arkiv.

Fortfarande saknas och efterlyses

Nr 1 1947 Arg 5

Red är tacksom om exemplar som kunna avvaras sändas till

RED AV SNAPPHANEN, T 4, HASSLEHOLM

Ett jaktrittminne

Regementsveterinär Wahlberg, som den 1. oktober avgår med pension efter 30 års tjänst vid regementet ger oss en liten tillbakablick på sin tjänstgöring och stannar vid en episod från en kommandering vid ett tyskt kavalleriregemente.

Regimentsveterinär U. Wahlberg

Det har talats och skrivits mycket om det berättigade och taktiskt riktiga att i så stor utsträckning, som skett, låta hästen, både den varmblodiga och den kallblodiga, försvinna ur armén. Jag känner de angivna motiven och erkänner dem även i viss mån, men en invändning måste jag framföra. Ännu ha vi i Sverige ej funnit några oljekällor och näppeligen ännu hunnit få tillräckliga lagringemöjligheter för ett krigsfall. Detta gäller i lika mån för jordbrukets del och jag är rädd, att den tiden kan komma, då vi önska hästen åter och stå hjälplösa med våra traktorer.

Jag vill emellertid inte kverulera eller riva i redan ärrade sår utan i stället inför min förestående pensionering i minnet återkalla glada hägkomster från den svunna tid, då vi hade våra ridhästar och förnämliga tävlingsryttare, som skänkte good-will och glans åt T 4, och våra pålitliga ackordshästar och dugliga fodervärdar, vilka nu även de sakna den gamla goda tiden. Jag har under min tjänstetid gärna ridit och ändock nog ej bragt det längre i den ädla ridkonsten, än att jag något så när kunnat sitta kvar på hästen, men jag har beträffande jaktridningen satt en ära i att ej skolka och verkligen funnit den vara rolig och spännande. I trettio år har jag, så att säga varit med i gamet, därav tre år vid K 6, och från väl alla ridbara diken och gårdesgårdar i Håslöholmstrakten bevarar jag minnen från jaktritter. Speciellt minns man naturligtvis passeringar, som hände en själ, eller som man skadeglatt såg kamrater råka ut för. På 1920-talet kunde åtskilliga nu uppodlade eller skogsplanterade marker användas, såsom Hørlinge- och Stobyfälten, och jakterna blev då

ofta både långa och påfrestande. Jag minns mig särskilt en Hubertusjakt, utlagd av de då färska Strömsholmarna Carl Olsson och senare bortgångne Sixten Luning, som riktigt ville visa vad de lärt sig. Den jakten började i snöslask i Ignaberga med några mastiga stengärdesgårdar och slutade med upplopp i Vanneberga och senare kraftiga protester från dem, som gått omkull. Vi andra, som klarat oss, tyckte ju efteråt, att den varit trevlig och bra. Åtskilligt kunde förvisso dras fram ur minnets gömmor från T 4-jakter men jag tillåter mig att i stället berätta om en jaktritt vid ett tyskt kavalleriregemente.

Jag hade 1930 fått ett resestipendium för fackstudier i Tyskland och bland annat fått tillstånd att ett par veckor tjänstgöra vid 9. kavalleriregementet i Fürstenwalde, en liten älderdömlig stad öster om Berlin, nu i Östzonen. Jag anmälde mig en måndag i oktober, bekantade mig med min kollega, regementsveterinären, något äldre än jag, fick mig tilldelad en stor, elegant häst och promenadred tillsammans med kollegan. Detta var på Riksvärnets tid, då all personal var stamanställd, och man ägnade sig tydligen då på hösten huvudsakligen åt att lägga ut jakter. För att få övning i språket beslöt jag att äta på officeramässen och de unga löjtnanterna där talade som vanligt bara om hästar och ridning. "I morgon rider vi jakt. Ni kommer väl med?" hette det första dagen. Jag hade ju ännu knappt provat hästen och visste inte om svårigheterna, så jag svarade undvikande, att jag ville vänta och se. Kollegan tillfrågades om svårigheterna och han avrådde absolut. Självt red han inte med och det var absolut ingenting för mig heller. Det vore ju förskräckligt, om jag skulle

Första hindret med översten i jaktdress närmast.

Med motortorpedbåt på dramatisk jakt över stormhav

Sergeant Granér, som en längre tid varit kommanderad i specialtjänst vid Inf SS, berättar om ett spännande äventyr på havet, då han som chef för en sabotörpatrull medföljde en av flottans motortorpedbåtar.

Vid en bas någonstans i Roslagen — det kan ju göra det samma var — men det är inte långt från Norrtälje, ligger en flottlilj motortorpedbåt, "havets vindhundar". De regnstinna septembermolnen hänger tungt över oss. Det är nästan vindstilla nu, men stormvarning har utfärdats för kusten och inkommande rapporter talade om en vindstyrka på 10—12 sekundmeter vid Gotland, målet för vårt företag. Jag här säsoom chef för en sabotörpatrull gått ombord på en av båtarna.

Klockan är 1800, förtöjningarna ha lossats och med endast marschmotorerna påslagna går vi från kaj och girar upp mot utloppet. Vi har fått en av de större typerna av båtar. Det verkar på något sätt förtroendeingivande, eftersom vi strax förut sett flottliljchefens betänksamma min mot att släpas i väg oss. En höststorm kan vara över oss på stunden, och en sådan lär inte vara det allra trevligaste att råka ut för. Det är nästan mörkt, och så ser fyrarnas klippljus glimma från skär och grönor. De små marschmotorerna spinner godmodigt, men en signal från bryggan ändrar genast timen till ett läsket vrål — huvudmotorerna star-

fraktas hem med brutet ben e. d. Detta lät ju inte lyssnande men ungdomarna på mässen "gaddade" sig dagligen och, när nästa jakt skulle gå, anmälde jag mig, i någon mån med tanke på Sveriges ära.

Hästarna redos i förväg ut till starten av hästskötarna och vi deltagare åkte ut i jaktvagnar. Terängens påminde om hemtrakten med ljunghästar, jättelagrar och väldiga nyskördade potatisåkrar. Under färden ut noterade jag med viss bävning några skningsvärda diken och andra hinder. Några officerare, däribland regementschefen, som hette von Ormolini, redo i jaktdress med röd rock och vita byxor liksom en del civila, godsägare och f d officerare, så fältet såg åtteligt ut. Hundar att rida över hade man för tillfället ej, då de voro utlämnade till en i en närliggande stad förlagd bataljon. Jag besatt ett som försiktig man hålla mig i kön, men det visade sig, att underofficerarna skulle rida efteråt med mastrer och jag tillropades av denne att det alltså ge mig i väg. På så vis kom jag långt efter fältet, min häst var het och svårhållen och det gick undan värre. Redan såg jag lösa hästar med i fältet efter första hindret, vilket inte just var uppmanande. Min häst var emellertid utmärkt

tas. Båten skjuter fart och man har en förmåelse av att man lyfter. Men då händer något. En smäll som av ett kanonskott kommer oss att hålla andan. Motorerna stoppas. Vi har gått på grund, eller rättare sagt över ett grund. Det tar inte lång tid att konstatera, att såväl roder som propellrar och skrov har skadats. Vi tar in vatten i aktern. Vi är emellertid inte längre från kusten, än att våra optiska signaler går fram och snart yr skummet från en annan motortorpedbåt, som kommer upp längsides och tar oss tillbaka till basen igen. Först stormvarning och så nu detta. Dåliga omen. Kanske bleknar vi landkrabbor litet och gjorde vi inte det, så nog undrar vi, hur det hela skulle sluta. Den större motortorpedbåten hade inget som förtroende med hänsyn till den annalkande stormen, och så blir vi tvungna embarkera en mindre båt. En försiktig fråga till fartygschefen besvaras med ett leende och vi skjuter fart mot nya äventyr.

Det har nu hunnit bli nermörkt. Huvudmotorerna dånar och skummet stänker omkring oss, det glittrar som av silver, ty månen tittar fram en smula. På bryggan står fartygschefen med ena

och behövde minsann inte drivas, utan det gällde blott att bli kvar i sadeln. Det stora diket, som redan krävt några offer, gick "flying" och jag var snart i kapp fältet. Förutom diken och några stengärdesgårdar förekom det stadiga, byggda hinder, som ej kunde slås sönder, och den som "däckade", fick gå hem, ty det gjordes inga halter för att fånga in löshästar utan de fingo löpa med fältet. Vid "halali" kunde jag tacksamt notera överstens välvilliga: "So, der Schwede hat alles mitgemacht! Sehr gut!"

Efter jakten bjöds vi in på en kopp té på en lämpligt belägen herrgård och åkte sedan tillbaka till kasernen i vagnarna, medan hästarna togos om hand av hästskötarna. När den första jakten vill var överstämmande, kunde jag med större lugn motse de följande. Det förmärktes en påtagligt ökad hjärtlighet på mässen efteråt och det hade säkert blivit rätt obehagligt under det fortsatta umgänget om jag hållit mig undan från jakterna.

Om icke "järnridån" ofrånkomligt lagt hinder i vägen, skulle jag med glädje åter besökt den lilla stadsidyllen Fürstenwalde.

handen på gasreglagen, styrmannen står vid ratt och nere i maskinrummets tjutande inferno hänger de båda motormännen krokig arm. Iförd fårskinnsfodrad overall och motorhuva står maskinisten nonchalant lutad mot masten, under det vi gröngölingar klamrar oss fast med allt mer vitnande knogar. Som volontär bibringades jag en gång i tiden en viss förmåga att på hästryggen "rida lätt". Ombord på den här hästen med kraft för 3000 normala ardennerhingstar är jag för första gången tacksam för dessa kunskaper man med mycken möda lyckats slå i sig. Att med infernalisk hastighet rusa fram över en inte alldeles slät vattenyta, är emellertid flera gånger värre än en ritt i slängtrav på den stummaste märr, och vi tvingades hela tiden "rida lätt". Inte för en sekund går det att råta på benen, ty när båten med oerhörd kraft dunkar i en vågtopp, känns det som skulle varje ben i kroppen slås i smulor. Det gäller alltså att med svikt i knäna parera varje stöt. Det skulle komma att bli nära 13 timmars "lätttridning". Jag står och knäar omedelbart bakom chefen och kan för den skull höra det "samtal" chef och styrman med uppbyggande av sina lungors fulla kraft för sinsemellan för att navigera i den trånga skärgården. "Dikt babord, dikt styrbord, 10 grader hit och 20 grader dit, fyr förut, fyr akterut" gör att vi störtar oss mellan förrädiska skär och kobbar. Man förstummas. Visst är detta fantastiskt! Jag tänker osökt på hur svårt det ibland är att "navigera" på landbacken i mänsklig fart, och så dånar vi fram på detta hiskeliga sätt. Det stod en gång mycket att läsa i tidningarna om en motortorpedbåt, som hoppade över en 40 meter lång kobbe, och nu tyckte det mig, som om vi i vilket ögonblick som helst skulle ge upphov till ännu en sådan notis. Men snart brakar vi ut i öppna sjön och lämnar den yttersta fyren bakom oss.

Hotfulla skyar jagar över himlen och månen tittar fram endast sporadiskt. Nu ligger vi på stadig kurs och vi i patrullen börjar lossa de krampaktiga tagen om masten, men släpper för den skull inte kontakten helt med den kalla metallen, som inger trygghet — havet ser vått och kallt ut. Sjön börjar bli gropigare. Nu måste vi inte bara parera stötarna utan också de kaskader av salt havsvatten som oupphörligt bryter in över båten. Men det tröttnar vi snart på, ty det går inte att undvika. Vi blir ganska snart genomvåta. Vi har just passerat Almagrundets fyrskepp, då vi av någon anledning tvingas slå ner på farten. En av grabbarna i patrullen konstaterar belåtet, att det är skönt med tomgångsfart. Han blir emellertid en smula förvånad, då han får veta, att vi ändå gör 20 knop, en hög fart för andra flytetyg. Under några minuters lågfart kan vi andas ut litet, sträcka på benen och leda till kroppen i övrigt. Före avgången

snart som möjligt, och det ser han då sannerligen till att vi snart skall bli, ty nu dånar motorerna ater på fullvarv och akterut står en säkerligen 10 meter hög vattenkaskad rakt upp, fören ligger högt och aktern lågt. Så knäar vi vidare, sväljer mer och mer saltvatten och försöker ibland torka ögonen torra. Vi passerar en lastångare, som mödosamt stävar sydvart, men för oss tycks den stå stilla. Den är snart utom synhåll, och ensamma i vart nötskal jagar vi vidare. Förut dyker så ett ljus upp. "Kopparstenarna", skriker fartygschefen men styrmannen vill inte dela hans uppfattning. Kursen lägges emellertid som vore det Kopparstenarnas boj. Det visar sig dock snart, att det är ett fartyg. Det blir litet skrikande diskussion om positionen, men något avkall på farten göres inte. Vi hade nästan hoppats det. Det skulle behövas med en paus igen. En kursjustering blifva enda följden, och så går jakten vidare. Vi passerar Gotska Sandön, som på några distansminuters avstånd visar sin flacka siluett, och snart har vi nått vart mal, där vi landsättes utan svårigheter. Motortorpedbåten går att fullgöra annat uppdrag ute till havs. Klockan har blivit 0100. Hungliga, trötta, genomvåta och frusna fullgör vi vår egentliga uppgift, och klockan 0430 återvänder vi ännu tröttare och ännu hungrigare efter ett strapatsrikt och spännande företag, som skulle fordra sitt särskilda kapitel.

På överenskommen signal dyker motortorpedbåten upp och vi går ombord för en ny hetsjakt. Och nu blir det den verkliga jakten. Det ser hotfullt ut vid horisonten, men chefen tror sig kunna hinna undan för ovädret. Vattnet sprutar om båten, motorernas vrål stiger till crescendo och många par spända ögon sneglar mot oväderscentrum. Vi jagar på för allt vad motorerna kan prestera. Kursen sättes mot Arkö, där vi skall gå för tankning. Gryningen har övergått i en dyster halvdager. Vinden friskar snart i och vågorna ser hotfulla ut. Vi kanar upp och ner för vägbergen. Chef och styrman står sammanbitna och parera vågorna med gasreglage och ratt. De båda tycks vara utrustade med ett sjätte sinne, som säger dem, hur nästa våg kommer att utbildas, och där efter handlar de. Med motorerna så långt som möjligt på fullvarv kastas vi omkring. Det ser ut som ville havet betvinga oss, men båtens ilska ryttande vittnar om en kraft och förmåga att kuva även den ganska fruktade Östersjöns stormvågor. När vi befinner oss på en vågtopp, kan vi skönja land, och det blir snart aktuellt att korrigera kursen. En fyr dyker upp, men man vet inte riktigt vilken det är, förrän man har jämfört dess utseende med sjökortets fyrlista. Att man tvekar en stund, verkar inte på något sätt underligt. Man måste tänka, att det under fart och särskilt då i detta

Forts. å sid. 20.

Under främmande fanor

Vpl löjtnant Ragnar Werner, som nyligen gjort tjänst vid regementet, har sänt oss denna intressanta artikel om svenskar i främmande krigstjänst.

Ernst von Vegesack i spetsen för sitt regemente Efter samtida amerikansk teckning

De svenskar, som under århundradenas lopp enrollerat sig i utländsk krigstjänst, är hart när oräkneliga. Likaså är väl de flesta av dem glömda, ty vem känner nu till att Carl Michael Bellmans äldste son Gustaf kämpade under de franska fanorna bland annat i Spanien, där han stupade år 1811 i en ålder av 30 år? Eller att grundaren av Stockholms enskilda bank A. O. Wallenberg deltog som officer i danska flottan under första slesvigska kriget? Eller att skalden Beppo Sommelius efter endast en veckas tjänstgöring i danska armén föll vid Dybbøl? Och exemplen skulle kunna mångfaldigas.

Bevekelsegrunderna till att söka anställning i främmande krigsmakter har väl skiftat, men mången gång har motiven varit de ädlaste: att hjälpa ett för sin frihet och självständighet kämpande folk. A andra sidan har skälen nog minst lika ofta varit dikterade av ren äventyrlusta. Hur som helst: många äventyr har dessa svenska män upplevt, och många bragder har de utfört. Och om några av våra landsmäns bedrifter under 1800-talets olika krig skall här nedan förtäljas.

Anföll mot givna order.

Av de nära trehundra svenska frivilliga, som i det första dansk-tyska krigets olika fälttåg under åren 1848—50 ställde sig på vårt broderfolks sida, utmärkte sig många den 5 juni 1848 vid Dybbøl. En av dessa var August Sohlman — sedermera chefredaktör för Aftonbladet — vilken tjugofyra-årig promovrats till filosofie doktor och därefter omedelbart begivit sig till danska armén, där han antagits som menig vid 6. bataljonen. Utan att

alltså inneha någon befälspost blev han dock den, som tog initiativet till och moraliskt sett ledde den strid, i vilken hans avdelning invecklades, trots att den hade order att stå i reserv. Alla brann såmligen av iver att få slåss, och Sohlman var den som kanske starkast underbläste denna känsla. I det han utropade: "Vad vore livet värt, om det ej vore värt att vågas i denna strid", rusade han med fälld bajonett i spetsen för truppen, som villigt följde honom, fram emot fiendens bögra flygel. En adjutant, som kom med order, att avdelningen skulle avbryta striden och slå till reträtt, åtyddes ej, ty nu hade kampen kommit igång för fullt. På nytt var det Sohlman som eggade danskarna, när han formligen vrålade: "Vi är ju frivilliga — framåt kamrater!" Sedan fanns det ingen möjlighet längre för någon av officerarna att utöva sitt befäl, ty överallt slogs alla i fullt raseri mot mot man. Sablar och bajonetter bröts sönder, men ät hindrade inte kampen, som fortsattes med gevärskolvar och andra tillhyggen. Trots att Sohlman hela tiden uppehöll sig, där striden brann hetast, undgick han att säras. För detta anfäll utan — och till och med mot — order tog Sohlman ensam ansvaret. Några efterräkningar hördes emellertid aldrig av.

Ingen får lämnas kvar.

"Från Dannevirke till Dybbøl det gjer en kungsväg trampad av blodiga spår: på snön så mörka de glöda. Det tycks som den slesvigska marken tog en färgning av självasste Danneborg — det vita jämte det röda!"

Så börjar Carl Snoilskys dikt "Det första regementet", i vilken skalden reser ett äreminne över de män, som betäckte det på umbäranden och lidandens rika återtag, som danska armén anträdde natten mellan den 5 och 6 februari 1864 från försvarsställningarna vid Dannevirke till nya sådana vid Dybbøl.

Den 1 februari hade det andra dansk-tyska kriget brutit ut. Inför den stora övermakten sökte danskarna, ensamma som de stod mot de väpnade allierade militärmakterna Preussen och Österrike, och efter blott några få månader var de terriker, och efter blott några få månader var de tvungna att ge upp den ojämna kampen. Många var emellertid de svenskar — militärer och civila av olika stånd och samhällsställning till ett antal av omkring fyrahundrafemtio — som skyndade till danskarnas hjälp. Av dessa frivilliga visade

sig många vara ypperliga krigare, och nedanstående behjärtansvärda handling är blott ett exempel på de insatser, som gjordes av "die verdammten Schweden" — preussarnas benämning på svenskarna.

Den tjugofyraårige underlöjtnanten Otto Nordenfalk (Andra livgrenadjärregementet), som efter hemkomsten till Sverige i tur och ordning blev bl a bankdirektör, landstingsman och överstelöjtnant, vann anställning som sekondlöjtnant vid 3. infanteriregementet den 9 mars. Han deltog i alla mera betydande händelser under kriget, alltså förpostfäktningen framför Dybböl den 17 mars, stormningsförsöket den 28 mars, Dybböls fall den 18 april och kampen på Als den 29 juni.

Vid danskarnas utrymmande av och återtag från Dybböl undgick Nordenfalk döden på ett synnerligen märkligt sätt. Först sårades han av en kula i munnen, varvid han föll handlöst omkull, slog huvudet i en sten och blev liggande sanslös på marken. Så återkom han efter en stund till medvetande och reste sig stapplande. Plötsligt dök då en fientlig avdelning upp och öppnade eld mot den ensamme mannen. Flera kuler träffade honom, av vilka den enda livsfarliga tog i kappfickan, gick genom hans handskar och en rulle tobak samt stannade slutligen tillplattad i fältflaskan utan att alltså tillfoga honom någon skada. Desto egendomligare var detta som Nordenfalk alltid brukade förvara flaskan i sin matkorg, men då han hållit på att äta, just som uppbrottsorder kom, hade han stoppat flaskan på sig i tanke att den kanske kunde komma till användning under den förestående striden. Och han blev ju också sannspådd, fastän på ett annat sätt än han tänkt sig. — Ater föll Nordenfalk omkull blödande, och förvisso var han i en förtvivlad situation: när som helst kunde fienden på nytt dyka upp. Då närmade sig en liten dansk styrka, vars chef var en jämnårig landsman till den sårade, löjtnant Ivar Key (Första livgrenadjärregementet). När denne upptäckte Nordenfalk, sprang han bort till honom och lyckades — trotsande fiendens kulregn — få upp hans ensa arm över skuldran och halvt bärande, halvt släpande föra honom i säkerhet. (Båda utnämndes till Dannebrogariddare den 6 oktober.)

Key, som var premiärlöjtnant vid 16. infanteriregementet, slutade sin militära bana i Sverige med överstes avsked. För övrigt kan nämnas, att han var i italiensk krigstjänst 1870—72, under vilken kampanj han bland annat deltog i och sårades vid stormningen av Rom den 20 september förstnämnda år.

En tapper regementschef.

När nordamerikanska inbördeskriget mellan nord- och sydstaterna — mellan federerade och konfedererade — bröt ut i april 1861, erhöi nord-

statssidan frivilliga till och med från ett så avlägset land som Sverige. Bland de svenskar — antalet beräknas till mellan tre och fyra tusen — som enrollerade sig i unionsarmén, var det få som vann sådan ära och ryktbarhet som Ernst von Vegesack.

Under de två år han tillhörde nordstatsarmén steg han i graderna från kapten till överste och deltog i över tjugo träffningar, bataljer och belägringar. För alla dessa skall här ej redogöras — blott en enda episod förtjänar måhända att reiseras.

I två dagar — den 16 och 17 september 1862 — utkämpades en het strid vid Antietam, där förlusterna i stupade och sårade på båda sidor var mycket stora. Nordstatstruppernas center, under befäl av generalmajor Mansfield, hade order att förvara tre synnerligen viktiga höjder. Så anföll de konfedererade, och Mansfield drevs ur sina ställningar. Själv stupade generalen. Då fick såväl general Weber som general Sumner i tur och ordning uppdraget att återta höjderna, men bägge misslyckades. Läget var nu i det närmaste förtvivlat, och som en sista utväg sändes general Franklin, som på högra flygeln vunnit en viss framgång mot de konfedererade, till centern med sina trupper. Här ingick 20. New Yorkregementet, till övervägande del bestående av tyskar och med Vegesack som chef, och det var just detta förband, som först nådde fram. Och därför var det också det första regemente, som fick order att ta en av de eftertraktade höjderna.

I spetsen för sitt regemente rider den svenske officeren till anfall. Fanföraren faller, men Vegesack spränger fram till mannen, rycker fanan ur hans hand, och — sporrande sin häst — är han strax på nytt framom truppen. Med fanan i hand stormar han med regementet den viktiga höjden och erövrar den efter en blodig närstrid. Omkring sig ser Vegesack officerare och manskap stupa i högar, men detta hejdar honom icke — höjden har han tagit, och höjden skall han också hålla. Och krigslyckan är med honom även i fortsättningen. Sydstatstrupperna kastas över ända, och höjden tages så definitivt i besittning av de federerade.

För denna lysande bragd blev Vegesack vida berömd och fick för övrigt mottaga komplimanger på slagfältet av överbefälhavaren själv.

Efter hemkomsten till fäderneslandet hedrades den svenske krigaren med tapperhetsmedaljen i guld. Hans fortsatta militära karriär blev också lysande. I en ålder av fyrtiofyra år blev han 1864 överstelöjtnant och chef för Västerbottens fältjägarbatal, och fyra år senare fick han som överste befälet över Hälsinge regemente. Militärbefälhavare på Gotland var han i tio år från 1874, varefter han utnämndes till generalmajor och general-

Porta. A sid. 29

Med T 4 på kungaprad

H. M. Konungen besökte under sin Eriksgata även vår grannstad Kristianstad. Det var fredagen den 11. juli, en dag som sent torde glömmas av Kristianstadsborna. Härtill bidrar nog icke minst den pompiga militärparad, som var ordnad på Stora torg, där regementena från Hälsingholm och Kristianstad marscherat upp för att hylla sin högste befälhavare.

T 4 deltog med de i Hälsingholm och Kristianstad förlagda kompanierna, medan däremot Revingskompanierna icke fick vara med, tyvärr. Hade dessa kompanier fått deltaga hade det allt varit tveksamt, huruvida torget räckte till.

Efter en väl genomförd biltransport, tekniskt förberedd av den i dylika frågor väl bevandrade löjtnanten Söderling, anlände regementet vid 1530-tiden till Östra kasern i Kristianstad, där det mottogs av regementschefen. Dit anlände även kompaniet Posse från sin förläggning på I 6 och för första gången i år fick 6. kompaniet uppträda i regementsförband.

Med hänyn härtill borde kanske kompani Posse ha stått främst i den stora fyrkant, som utgjorde den fastställda uppställningsformen, men högre myndigheter hade bestämt annorlunda för enhetsindelningens skull. I första ledet stod regementsofficerare, kompani- och plutonchefer, bakom dessa stod sedan truppen uppställd efter beväpningen, med plöjarna främst, därefter gevärs- och bakerst pistolbeväpnade. Utanför regementets vänstra sida stod det befäl, som ej fått plats i främsta ledet.

En 1800 beordrade regementschefen uppställning och 1815 avmarscherade regementet till Stora torg. Inmarschen började på slaget 1630, varvid

A 3 och T 4 hade samma inmarschväg. Enligt ögonvittnes utsago var det en ståtlig syn, när samtliga fyra deltagande regementen på en gång marscherade in och snabbt och tygt ställde upp på anbefallda platser.

Så småningom mottog militärbefälhavaren regementena och punktligt kl 1650 utträdde H. M. Konungen, åtföljd av H. M. Drottningen, länets hövding m fl på torget genom Kronhusets grind. Fanvakterna skyldrade, fanorna togs till parad, varefter militärbefälhavaren lämnade av.

Efter ett kort anförande överlämnade H. M. Konungen under övliga former ett nytt standard till vårt grannregemente P 2. Därefter framträdde regementspastorn vid P 2 och läste en bön, varpå H. M. Konungen inspekterade i paraden deltagande staber, regementen och frivilliga försvarsorganisationer.

Militärbefälhavaren utbragte därefter ett leve för Konungen och sedan kungssången sjungits lämnade DDMM Stora torg.

Regementena avmarscherade därefter till sina förläggningar. T 4 marscherade till Östra kasern, där enligt regementsintendentens löfte extra för-

Porta. A sid. 18.

Äran att leva

Av kapten VIGGO OLSON

Hädangångne göingskalden Harald Johnsson säger i en dikt om hembygdens värdråd:

"Där reser sig stolt över ängar och gårdar ett värdråd, som hägnats av gammaldags kult. Dess krona är stolt, som minnet det värdar och suset är siande hemlighetsfullt.

De knotiga armarna sträckas mot stjärnan, som lyser från drömmarnas land i det blå och djupt i hemjordens rötterna gå och hård som dess sten är kärnan.

Otaliga år ha fränt sina vingar med bladen, som dalade höst efter höst. Men ärens och släktledens vägsvall av ringar stå kvar i dess stam som en ropandes röt.

De bringa oss bud från de saligen döde likt stelnade ljud från en kär metod. Men tonerna leva ty trådet är vi och sången är ett med vårt öde."

Vi ha skäl att instämma i sången, ty då vi vandrat genom vårt land intill livets midsommar och sett det skapande arbetets triumf över naturkrafternas stora välde, bundet i obändig kraft sen skapelsens morgon, märker man ett skede i svensk utveckling, som nått stort resultat. Överallt är det mannen och kvinnan på steget mot kamp och möda, som föra livet vidare. Arbetets lycka kommer i lång strävan. Man märker det i medelåldern, då man sett ungdom komma och gå. Ungdom ålderdom — livets två yttersta poler. De synas måhända bäst från höjden, där många minnen träda fram — ljusa och soliga, mörka och bittra, men i minnets helgedom ter sig allt i förklarad ljus — både det glada och det sorgsna.

Det är så att vi ofta inte rätt värdesätta vad vi äga förrän vi stå inför att mista det. Vi borde se vilken stor gåva livet egentligen är.

Allt i vårt liv är ett under om vi gå in i tankarnas, känslornas, fantasiens och drömmarnas värld. Sanningens, godhetens och kärlekens värld för med sig underverk av oskattbara värden i gemenskap människor emellan. Men även ensamheten med dess grubbel och bittra stunder hör till livets storhet. Tidalaget med alla dess hemska verkligheter får inte hindra lovsången till livet. Det onda är tillfälligt, det goda är evigt. Då det onda förgår, står den skapande makten kvar. Bygga upp är vår plikt. Kan det tänkas större ära! Här finns ingen skillnad på stort och smått. Det som göres i tjänaresinne och av god vilja blir stort även om det förefaller smått. Det i yttre måtto stora kan vara mindre än det i samma måtto ringare.

Hört på tåget

Jag var på midsommarresa per tåg i södra Skåne. Bakom mig i kupén sutto 4 unga män. Deras samtal började röra sig om militära förhållanden, varför jag i egenskap av säkerhetschef helt naturligt spetsade öronen, i synnerhet som jag ju varje år brukar lägga de värnpliktiga vid T 4 på minnet att just på tåg låta bli att avhandla sådana ämnen.

Samtalet gav emellertid inte anledning till några bekymmer, än mindre något ingripande. Fastlörarna gjorde det mig i egenskap av befäl vid T 4 både glad och stolt.

De unga männen visade sig ha gjort sin l. tjänstgöring för ett eller annat år sedan — en vid T 4 och de övriga vid andra förband i Skåne. Alla uttalade sig synnerligen positivt om sina respektive förband i vad avser förläggning, utspisning, befällets behandling av truppen och trivseln över huvud taget. Hur mycket de andra än försökte framhålla sitt eget förbands förtjänster i nyssnämnda hänseenden, så var det alltid en, som fick sista ordet — han representerade T 4. När någon annan t ex skröt med stekar, kotletter eller goda terrätter med vispgrädd, så körde T 4-pojken fram med gås och svartsoppa, glass, färska jordgubbar m m — och då blev det tyst.

När sällskapet senare skulle stiga av, klappade jag T 4-pojken på axeln, talade om att jag var aktivt befäl från T 4 och uttryckte min glädje över, att han så väl hävdade sitt eget regemente. Han strålade av förtjusning och vi skildes åt med ett ärligt handslag. Sådana pojkar vilja vi ha på T 4. Jag hoppas, att det finns flera av den sorten och att det kommer att bli allt flera.

Ivar Petri.

Tiden i vårt liv mäts egentligen inte efter solvarv och klocka. Den mäts efter upplevelseinnehållet, om vi förmå skapa något enhetligt och binda samman timmarna, dagarna och åren. M.a.o. om vi ha den inre klockan rätt ställd och i rätt takt.

Om vi gå ut i naturen och se oss om, skåda vi där underverkens mångfald. Varje fiber på växtligheten, varje blad på blomman, ja varje barr på stigen, där vi vandra fram är en hälsning och en uppmuntran från Skapelsens Herre. Rymden är vår största helgedom. Yrsnön, slagregnet och vinden ger oss en mycket stark känsla av naturens trösterika närvaro och då vi stå en afton inför solnedgången är det, som om Allfadern läste slutvälsignelsen över lyktad arbetsdag.

Det är i sanning en stor ära att få leva som människa.

Regementets organisation 1952

Regementschefen

Överste P. Kellin

Stabsavd med regexp

Stabschef
Kapten B. Kinnman

Expföreståndare
Förvaltare E. Ek

Expuoff
Fanjunkare A. Fält

Utbildningsavd

Utboff
Major S. Svensson

Off till förf
Löjtnant O. Jakobsson

Mobiliseringsavd

Moboff
Major I. Petri

Personloff
Kapten S. Cinthio

Bitr moboff
Kapten B. Brunnby

Personalregistrator
Förvaltare C. Linell

Expuoff pdet
Löjtnant G. Leonardsson

Expuoff
Fanjunkare P. Liedholm

Tygavd

Tygoff Kapten J. E. Johnsson Motoring Armelängenför A. Carrvik Tygförvalt Förvaltare J. Önerby Vapenuoff Fanjunkare K. Boo

Intendenturavd

Regint Kapten S. Lindqvist Intförelt Förvaltare O. Svensson Bitr åt regint Fanjunkare N. Lundström

Sjukvårdsavd

Regläk Doktor B. Kronkvist Sjöförelt Förvaltare B. Brohlin

Kasernvårdsavd

Kasernoff Kapten B. Ramstedt Kasernoff Fanjunkare C. Billho

Kassaavd

Kassaschef Förvaltare S. Alm

Musikkären

Musikdirektör I. Larsson Regtrumslagare Mfanjunkare S. Boo

Bataljonschefer

Ch I. bat Kapten B. Låning Ch II. bat Major H. Källman

Batexp

Expuoff Löjtnant N. G. Jancke

1. komp

Motor-, trf- och signaltjänst (uoffutb)

Kompch Kapten K. A. Widoff Kompadj Fanjunkare S. Darpö

2. komp

Motor-, trf- och signaltjänst (ubefutb)

Kompch Kapten J. Järntfjäll Kompadj Fanjunkare A. Carlsson

3. komp

Signal-, am- och reptjänst

Kompch Kapten E. Troedsson Kompadj Fanjunkare Ch. Lohmin

4. komp

Int- och slakteritjänst

Kompch Kapten O. Hertz Kompadj Fanjunkare J. Ternemo

Ett 45-årsminne

Den 3. oktober i år är det 45 år sedan T 4 intågade i Hässleholm och tog sina nuvarande kaserner i besittning. Det var kl 1330 denna minnesvärda dag år 1907 som kärchefen överste von Heideman kunde anbefalla urlastning av hela styrkan på Hässleholms station. Hela sambaliet var på benen och med musikkåren i täten, följd av kärchefen och kärstaben, samtliga till häst och därefter kompanierna gick marschen upp till det nya kasernetablissemnet. Antalet kompanichefer hade år 1902 ökat till tre och kompanichefer vid inflyttningen till Hässleholm voro: chef för 1. trängkompaniet kaptenen R. T. Berg, för 2. trängkompaniet kaptenen Kallerman och för 3. sjukvårdskompaniet

kaptenen Gabriellsson. Som regementakvartermästare tjänstgjorde kaptenen Hamilton.

På den unika bilden ovan syns täten av marschkolonnen med överste von Heideman i spetsen.

Regementsmuseet på väg

Modell av kasernområdet med byggnader enligt första utbyggnadsplanen.

Regementets museinämnd har haft sitt första sammanträde. Vid detta kunde ordföranden hälsa en hjärtlig nämnd välkommen, eftersom fanj Linder, överfurir Ekenberg, förrådsvakmästare Bergqvist och skomakare Persson voro närvarande.

Vid sammanträdet lämnade ordföranden en redogörelse för de förvärv, som museet ditintills gjort. Bålunda hade Hässleholms Hantverks- och Industriförening skänkt en modell av kasernområdet med byggnader enligt den första utbyggnadsplanen. Modellen tillverkades 1945 av stadsarkitekt V. Wikén till den stora utställning, varvid hantverksföreningen firade sin 50-åriga till-

varo. Modellen är utförd i skalan 1:400 och återger synnerligen noggrant de olika byggnadernas utseende.

Vidare har museet haft förmånen att från Armémuseum som deposition erhålla en del föremål med anknytning till T 4 (vapen m m).

F d förvaltare Örtenblad och förvaltare O. Rawenius ha bl a skänkt sina gamla paraduniformer och av major S. Svensson har museet fått mottaga en uniform m/å-29.

Museinämnden ber härmed att få framföra sitt varma tack för dessa förtämliga bidrag till museets samlingar.

Det är nämndens förhoppning, att dessa gåvor skall sporra alla gamla T 4-iter till en noggrann inventering av sina gömmor. Där finnes helt säkert något, som kan vara av värde för regementsmuseet. Det kan vara en uniformspersedel, ett gammalt kokkärl, en gammal instruktionsbok, ett foto osv. Tänk inte som så, att det här gamla skräpet har inte något värde för museet, utan skriv en rad till "Museinämnden, T 4, Hässleholm" och tala om vad Du kan avvara, så kommer nämnden omedelbart att låta höra av sig. Kanske är det föremål, som Du tycker är värdelöst, just den detalj som museet behöver för att få en samling komplett.

För att få in föremålet i sitt rätta sammanhang och för att skapa en verklig kontakt mellan

Fortf. å sid. 23.

Det hände anno 1783

En historia

av fanjunkare LENNART LUNDGARDH

Den gamla hembränningsapparaten röda koppar gnistrade i skenet från brasan.

— Säkerligen skulle den kunna berätta ett och annat av intresse, sade min värd och vände med eldtången en vedklabb tillrätta så att gnistorna vandra omkring.

— Det betvivlas inte, sade jag.

— Jo, det finns särskilt en historia där brännvinet på sätt och vis uppträder som nemesis.

Och medan vinterskymningen tätnade kring den gamla gårdens långor, och skuggor och ljusreflexer dansade i det stora rummets vinklar och vrår, berättade han historien, såsom den berättats i hans släkt under etthundra sextio år.

Det var 1783 — nödåret. Landet genljöd av jämmer och vecklagan, kreaturen dogo, människorna dogo. De kvarlevande livnärde sig med nödbröd, som liknade torr gödsel och var bakat av agnar, ollon och söndermalda ben. Framför kronbrännarierna, som ännu in på hösten utsände sin vidriga stank över de hungrande samhällena, stodo skaror av människor och tiggde om mäsik- och drankavfall och från norr till söder gick förtvivlans rop på konungamaktens ingripande. Men kungen satt hos påven i Rom och spåsade tungor av fasan och bekymrade sig under det goda falernvinets inflytande föga om att folket därhemma led och svalt. Till sist måste så i alla fall brännvinspannorna förseglas och den lagrade spannmålen släppas ut, en droppe i detta hav av hungrande människor.

På gården där vi sutto, min värd och jag, levde den tiden en man, som var svårt begiven på dryckenskap. När de regala brännarierna sattes igång och förbudet mot enskild brännvinstillverkning skärptes, flyttade han sin panna till ett undangömt ställe i skogen och svor en dyr ed, att förr ville han brännas levande, än han lämnade en enda tunna av sitt korn till kronbränneriet i staden. Mannen brände och såp. Brännvinsfiskalerna foro som arga bin kring gård och ågor, men gömstället hittade ingen.

Så kom nödåret. Lönnbrännaren hänskrattade. Han, som aldrig såit ett korn under de goda åren, hade spannmål i överflöd. Hela hösten och vintern var gården belägrad av uthungrade, förtvivlade människor, som ropade på säd. Man bad, man tiggde, man hotade, men förgäves — mannen tänkte på sin brännvinspanna uppe i skogen och vad

den krävde för att hållas brännande året om. En dag möter han så i markerna en fattig torparänka, som varit på vandring i flera dagar för att uppbära något, varmed hon skulle kunna stilla sin och barnens hunger.

Hon är bara en ung människa, men det rostbruna skinnets hänger i rynkor och valkar över det utmärklade ansiktet, håret är klabbigt av kallvetten och långt inne i de onaturligt uppspärade ögonen lurar vansinnet. När hon får se bonden, lyfter hon de magra, klooliknande händerna i höjden och tjuvar som en galen hund. Hennes nöd är så stor, att när hon ser den, som sitter inne med hjälpen, förmår strupen icke frambringa orden, det hela blir till ett tjut, som dör bort i ett hest gurglande. Men bonden förstår gott. De talgiga ögonen i det uppsvällda drinkaransiktet möter kvinnans i ett ondsamt smil.

"Ah, du", säger han, "ah, du, inte har jag något korn att ge bort." Han tänker alltså på sin brännvinspanna. När kvinnan hör svaret och ser det onda smilet viker den sista resten av förnuft, hon knyter händerna, så att naglarna med ett knastrande tränga in i huden, fradgan står ur munnen och med en röst, vari hon samlar hela sin styrka, skriker hon: "Brinn, du lede, brinn, brinn, brinn!" och faller död till marken.

Nu är det märkliga, att när folket på gården följande morgon vaknade, låg över hela huset ett tjockt, kväljande rök, väggarna voro överdragna med otäckt klabbigt sot och i sin säng låg bonden död, förbränd med undantag av huvud, armar och ben. Inga spår av eldsaverkan kunde förmärkas vare sig på säng eller sängkläder, följaktligen blev man ense om, att han dött genom självförbränning, förorsakad av all den sprit han förtärt.

— Och det var den pannan han hade i skogen, sade min vän.

Det är en tid sedan jag hörde historien och jag hade halvt glömt bort den, när jag häromdagen kom att slå upp en bok, som avhandlade bland annat den mystiska självförbränningen, "Combustio spontanea". Där stod mycket riktigt, att vid mitten av sjuttonhundratalet hemska rykten begynte spridas i Sverige, om att gamla drinkare brunnit upp genom självantändning i inlövorna, ehuru varken den tidens eller senare tidens vetenskapsmän riktigt velat tro på historien, utan ansett den påstådda processen som ett rent fantasifoster.

Minnen från Korea

Överfurir T. Håkansson är en av de T 4-befäl, som tjänstgjort vid svenska sjukhuset i Korea och ger oss här några glimtar från sin tjänst därute.

Här nedan vill jag försöka återge några glimtar från min tjänstgöring vid Svenska Röda Korsets fältsjukhus i Korea. Jag tjänstgjorde under tiden 21/11 1951—21/5 1952 såsom väbel vid nämnda sjukhus.

Det hela började egentligen redan i Stockholm, där kontingenten samlades för utrustning m m. Där fick vi, som inte tidigare varit ute i sådan tjänst, lite informationer av mera erfarna blivande kamrater som tidigare deltagit i expeditioner till Tyskland och Österrike. För egen del hade jag fått en hel del tips av kaptenen Olsson som varit där nere som intendent, han i sin tur hade blivit avlöst av kapten Hertz, som var min ordinarie kompanichef här hemma, så jag såg relativt hoppfullt på framtiden. Den 24. nov lyfte vi från Bromma med Pan Americans plan, som under de närmaste dygnet skulle bli vår bostad. Stämningen var nog till en början lite tryckt, men den lättade undan för undan, så då vi gjorde vår första mellanlandning i Kastrup var det idel glada resenärer som steg i buss. Resan till Tokyo skulle enligt tidtabellen ta tre dygn i anspråk, men på grund av motorfel blev det i stället fem, men från vår sida gjorde det inget oss, vi fick på detta sätt se på både London och Bryssel lite mera ingående. Men så småningom kom då meddelandet att vi beräknades gå in för landning på Hanedus flygfält i närheten av Tokyo om ungefär en halv timme. Vi hade tidigare vid en mellanlandning på den under senaste kriget så omstridda ön Okinawa fått en försmak av att vi närmade oss okuperat land, främst på grund av närheten av militär polis.

Så stod vi då i Japan som vi alla läst om, men inte väntat oss få se. Representant från sjukhuset skulle möta vid flygplatsen, men på grund av felaktiga informationer syntes ingen sådan till utan det var bara att vänta, men så småningom anläände i alla fall vederbörande, och det visade sig vara den från 4. komp på T 4 välkände kaptenen, därmed majoren Hertz, som tog emot. Så blev det ytterligare instruktioner och sedan bar det iväg till hotel som amerikanerna disponerade. Vi inkvarterades tillsammans med andra soldater ur FN-styrkorna som tjänstgjorde i Korea, men som nu var över på rekreation, och inte var det några söndergånna barn inte. Alla hade en eller flera whiskyflaskor och alla skulle bjuda. Ett minus var ju språket, men skånskan är på god väg att utklassa engelskan, så även det redde upp sig. Så var tiden inte för oss att åka till ett militärt flygfält för transport till Korea, ytterligare instruktioner bl a

i hur vi skulle använda fallskärm och flytväst.

Så bar det då iväg. Vi tittade nog lite misstänkt på planet och även lasten, som bestod av ammunition, men har man sagt a, så får man säga b. Resan från Japan till Korea tog omkring 4 tim. Under vägen fick vi bl a se Fusijama, Japans heliga berg, som stack upp högt ovan molnen.

Så var vi då i Korea, närmare bestämt på Kimsan, ett flygfält utanför Pusan, och där var ett rörligt liv. Plan kom och gick i en jämn ström. Truckar förde oss därifrån till sjukhuset. Dagen före vår ankomst hade sabotörer sprängt en ammunitionsfabrik i luften strax utanför sjukhuset, vilket hade till följd att dörrar och fönster hade åkt ut. Så blev det rundtur genom lokalerna, men det var så många konstiga namn så det var inte mycket vi kom ihåg sen rundan var slut, men det fastnade så småningom.

Tjänsten där nere var bra och i alla fall för min del rätt skiftande med ca 60 tim arbetavecka. Det var såväl dag- som nattsift, ingen kunde ju säga när det kom en transport från fronten. Gången av en sårads ankomst var ung, lika som vid våra sjukvårdsförband, fast med lite andra namn på de avd han passerade. Sjukhuset var vid min ankomst nästan fullbelagt men minskades av rätt mycket, för att fram i april åter börja öka. Men arbete saknades för den skull inte. Det var två koreansjukhus i stan som vi hade både läkare, sköterskor och sjukvårdare på, samt ett med bara en sköterska vid. Dessutom höll vi på med att bygga splitterkydd dels runt baracker för svårare fall bland patienterna, dels på gården för personalen, för den händelse vi fick flygfäll på oss. Vidare höll vi på med att lära personalen att om så skulle behövas snabbt kunna upprätta växelplatser för att där med nödvändig personal och utrustning kunna fortsätta tjänsten som vanligt. Sjuktransporttågen

Koreanska kvinnor vid middagsbordet.

frånfronten kom som regel på kvällen vid 2300-tiden till Pusan, där sjuktransportbilar tog hand om dem för fördelning mellan sjukhusen.

Vi hade hos oss även svenskamerikanare, bl a en som hette Andersson, nu hemmahörande i USA med släkt i Billesholm. Några rasfördomar fanns inte hos oss utan där var vita och svarta sida vid sida. De svåraste skadorna gick direkt med flyg till Japan, men det utfördes ändå ganska stora operationer på vårt sjukhus. Det som mest förvånade mig var att det inte fanns en enda sjuktransportbil eller buss på sjukhuset utan dessa fick vid behov beställas från amerikanska förband. Vi behandlade förutom FN-soldater även civila koreaner och på vintern var det till övervägande del brännskador, förorsakade av eldsvådor i de lättantändliga bostäderna. Men givetvis förekom även skottskador som de ibland ådragit sig vid försök att ta sig in i förråd, och operationer av dessa kunde ibland vara rätt otrevliga, ty som regel har ju koreanerna nästan alltid mask. Jag minns en natt då det kom in en sådan med skottskada i magen. Under operationen kröp masken ut genom kulhålen i tarmarna och det var ju inte precis en läcker syn.

Kamratskapet var som regel bra, visserligen kunde det där såväl som på andra arbetsplatser förekomma motsättningar, men då det verkligen gällde något särskilt var allt sådant glömt, och det var ett perfekt lag som arbetade. Fram emot den 1. maj förspåddes av myndigheterna allmänt oroligheter (det hade sedan en tid tillbaka förekommit oroligheter bland fångarna i de stora fånglägren utanför Pusan och detta ansågs som ett dåligt tecken), varför utgångsförbud infördes. För vår del betydde det att vi spärrade infarten med taggtråd och hade en del vårdplatser tomma i bered-

skap. Dessutom fick en del av oss ut vapen. Vidare kom ganska stora styrkor norrifrån, stridsvagnar och MP avpatrullerade gatorna och så var det bara att vänta. Men förberedelserna för att möta kravaller var så pass välgjorda att alla försök i den vägen stoppades effektivt. Valborgsmässoafton vid 2200-tiden fick jag utföra ett uppdrag samman med en annan svensk, och inte kunde man då tro att man befann sig i en miljonstad så tyst och utdött verkade allting, så våra vapen slapp vi använda den gången, och det var kanske mest tur för oss.

Fritiden använde vi till att se på omgivningarna, folk och seder samt till jakt och då speciellt på fågel som det fanns massor av. En annan mycket uppskattad förströelse var boxningarna, bl a gick uttagningsboxningarna till olympiaden inom 8. armén delvis i Pusan.

Men kontraktstiden var på väg att gå ut och den 12 maj gick vi ombord på ett trupptransportfartyg för transport till Sassebo i Japan och därifrån med järnväg till Tokyo, där vi efter några dagars uppehåll gick ombord på Pan Americans plan för färd till Hongkong och Bangkok, där vi övertogs av SAS för slutlig transport till Stockholm.

Den 24 maj var vi åter hemma och säkerligen mer än en upplevelse rikare. Många prima pojkar hade jag träffat, och kontakter hade knutits som ingen förmår bryta.

Med T 4 på kungaparad

Forta. fr. sid. 9.

plägnad skulle utspisas. Till en början inskränkte sig extraförplägnaden till wienerbröd, när bilen med läskedrycker av misstag från leverantörens sida blivit feldirigerad. Den förtvivlade situationen upplöstes emellertid i all harmoni, sedan löjtnant Posse genom en snabb och helhjärtad insats lyckats bringa bilen på rätt spår. Så småningom kunde man embarkera bilarna för att efter någon timmas åkning vara hemma i de välkända kasernerna i Hässelholm, där en god middag väntade.

Fanor
Bordflaggor
Vimplar
Tröjmärken
etc..

Tillverklning av allt i branschen

IVAR RYDBERG

FLAGGFABRIK - KARLSHAMN. Tel. 366

T 4 på utställning

Entrén till försvarsutställningen i Örskelljunga.

Under sommaren har regementet deltagit i inte mindre än tre försvarsutställningar, nämligen i Örskelljunga, Lönsboda och Smedstorp. Av dessa var den i Örskelljunga den ojämförigt största och även den för regementet mest intressanta, bl a av det skälet att den gick helt i T 4:s regi.

I denna utställning, som pågick under tiden 20.8—29.8, deltog I6, P2, A3, Lv4, T4 och Fo 14. Militär kontakman med den samtidigt pågående hästverkstutställningen var major Källman, T4, som på uppdrag av militärbefälhavaren ledde och samordnade de militära förbandens medverkan. Därav följde också att vissa gemensamma angelägenheter, såsom bevakning m m, sköttes av personal ur T 4.

T 4:s del i utställningen utgjordes huvudsakligen av en upprättad brigadförbandsplats, som vid vissa tillfällen visades i arbete. Dessutom åskådliggjordes med hjälp av skisser och fotografier gången av sjukvårdstjänsten i fält.

Torsdagen den 26. juni hölls "Försvarets Dag", varvid hela Örskelljunga gick i försvarets tecken. Huvudpunkten i dagens program utgjordes av en realistisk stridsövning med deltagande av samtliga utställande förband. Högtidstalet hölls av Militärbefälhavaren generalmajor Akerhielm, och T 4:s musikkår hjälpte till att locka inte mindre än 7000 åskådare till övningsplatsen, som låg långt utanför samhället.

I övrigt bjöd dagen på sådana populära anordningar som fyra olika skjutbanor, åkturen i terräng med jeepar och sjuktransportbilar samt fältspel i ett av T 4:s tält.

Sannolikt beräknas omkring 40000 personer ha sett utställningen.

Några ord om programmet...

Forta. fr. sid. 2.

kamp. På den vackra idrottsplatsen råder då alltid en förtätad stämning. Det gäller inte bara att genom individuella resultat sätta klubb- och göingerekorden i dalling, utan varje kompani strävar dessutom efter att bli regementets bästa idrottskompani. Kampen föres emellertid ej enbart på löp-, kast- och hoppbanor. I de täta åskådareleden runt idrottsplatsen överbjuder hejarklackarna varandra i fyndiga ramsor, som sporra till oanade prestationer.

I år anordnas regementsmästerskapen 30.—31. augusti. Andra dagens tävlingar gå sålunda av stapeln på regementets dag och omfatta löpning 100, 400 och 1500 m, svensk stafett (100x200x300x400), höjdhopp och handgranatkastning.

Tävlingsledningen hoppas att det civila inslaget (fästgör och övriga s k anhöriga, "jordgubbar" och kamratföreningens civila medlemmar m fl) skall ge den ytterligare stimulans, som krävs för de verkligt stora resultaten. De som lämnat tävlingsridrotten bakom sig, kunna dessutom få njuta av tävlingsmomentets spänning genom personliga insatser (en krona) i T 4 IF populärt upplagda "fruktkorgslotteri".

Utställning i ridhuset.

I likhet med tidigare år är även nu en utställning anordnad i ridhuset. Där förekommer en intressant avdelning, som ställts till förfogande av Försvarets Forskningsanstalt och som omfattar bl a följande:

Atombomber och radioaktiv indikering. Illustrationer över produktion och verkan m m samt materiel i modellskala jämte mätinstrument med vilket publiken kan utföra indikering av radioaktiv strålning.

Konstgjord dimma. I huvudsak en serie ljusbilder i färg som illustrera användning m m. Bilderna visas i en speciell apparat, som automatiskt växlar bilderna.

Napalm. Illustrationer över användning, sammansättning m m. Rörlig glasbehållare med napalm.

Fjärrstyrning. Illustrationer över liv- och attackrobotens användning. Fjärrstyrningen demonstreras på en båtmodell (1/2 m lång), som placerats i en bassäng om ca 4x4 m och vars motor och roder dirigeras per radio från en styrapparat i närheten.

I utställningslokalen visas även en fallskärmsutrustning för underhåll från luften, arméns nya uniform m m.

Miniatyrskjutning.

Miniatyrskjutning äger rum på korthållsbanan

Med motortorpedbåt...

Forts. fr. sid. 6.

väder, där vindstyrkan ligger vid halv storm, är ogörligt att läsa sjökort. Att parera sjöarna och kringflytande timmer upptar helt de båda på bryggan. När vi nu under dagen ser allt, som flyter omkring och tvingar till undanmanövrer, frågar man sig inte utan en viss ångslan: Hur har vi under mörker kunnat undgå kollision? En påsegling hade ofelbart slagit sönder båten med för oss ödesdigra följder. Men natten är lyckligt överstående och vi jagar på mot kusten. Efter en kursändring dyker snart fyren vid Arkö upp, och det dröjer inte länge, förrän vi är inomskärs. Det är en lisa för oss omakakade och uttrötta att komma in på lugnt vatten. Vi forsar fram mellan kobbar, huvudmotorerna tystnar och till marschmotorernas stilla spinnande går vi till kaj, där tankbilar står klara att ta emot oss.

Efter en i vårt tycke alldeles för kort tid är tankningen klar. Vi hade hoppats på ett litet "fik" vid bryggan, men nej. Med ytterligt tomma magar

och omfattar skjutning med kammarammunition på omkring 30 m avstånd. Skjutningen är öppen för alla och äger rum i form av insatsskjutning. 25 öre för 5 skott.

Filmförevisning.

I Soldathemmet kommer följande två filmer att visas:

Nya signaler — nya män. En värnpliktiga dag under intensiva och omväxlande övningar samt de väl tillgodosedda möjligheterna till sysselsättning under fritid.

Kinamannen och polisen. Tecknad skämtfilm.

Konsert av regementets musikkår.

Program:

Kl 1400—1430

Feike: Alte Kameraden.

Offenbach: Ouvertyr till op Orfeus i underjorden.
Greenwood: The Acrobat trombone — solo av mserg Dahlqvist.

Allvin: "Orhången från 1944."

Petit: Salut au 85, marsch med solo för fyra jägarhorn.

Kl 1530—1600

Presutti: Marcia Sinfonica.

Czerni: Ein Künstlerfest, ouvertyr.

Schäffer: Posten i skogen — solo för trumpet av mfanj Boo.

Chuckerbutty: Fiesta Argentina.

Widner: Signalmarsch för trummor och jägarhorn.

knår vi vidare. Den här sista etappen till utgångsläget lovar att bli etter värre, än det vi hittills varit med om. Det regnar och vinden vräker på med 15 sekundmeters styrka, och när vi väl kommit utomskärs, tycks oss vågorna höga som hus. Nu börjar den verkliga dansen. Det är berg- och dalbana, karusell och allt annat på en gång. Sjöarna vräker i ett in över oss, och ibland känns det faktiskt som om man tappade kontakten med båten, då den rusar i en vågdal. Vägen upp mot en vågtopp inger en känsla, som nog bara en reapiilot kan känna vid en upptagning. Vi blir nog litet betänksamma. Vi kontrollerar flytvästarna och vi vet exakt, var varje frillsarkrans finns. Man står klar till språng ut i det kalla, svarta vattnet. Men det kan nog inte vara värre att flyta omkring i en flytväst än att ha sjön både under, runt omkring och över sig på en gång. På bryggan står två helt obörda gestalter, och lika oberörd är maskinisten, där han fortfarande står lutad mot masten. Jag kravlar mig bort mot maskinrummets skylights. De båda motormännen hänger fortfarande krokig arm, precis som om de aldrig haft eller kunde tänka sig en annan tillvaro. Hårdföra karlar hela besättningen! Jag undrar, vad som egentligen skall kunna bringa dem ur fattningen. En kraftig gir, som kommer motorerna att rusa upp i varv, gör mig uppmärksam på, att vi just blir anfallna av ett attackplan. Vi girar upp till kontrakurs för att ögonblicket därefter bryta ut i en gir dikt babord. Jag vill se det flygplan, som följer med i den manöver! Vi hade faktiskt inte väntat oss flyg, men även flygvapnet tycks kunna mönstra "tuffa" gossar. Nåja, det där planet var det enda vi träffade på. Kursen har lagts mot Almagrundets fyrskopp. Det tycks friska i mer och mer, och både båt och besättning gör allt, för att vi skall kunna komma undan så fort som möjligt. Men vi är mitt inne i ovädret, som kulminerar i höjd med Almagrundet. Det är inte längre möjligt att gå med full fart, men det är inte mycket motorerna har dragits av. Hell plötsligt fann jag mig själv stående mitt i havet. Båten hade i en plötslig brottsoj krängt till så kraftigt, att styrbords torpedub, där jag stod, doppades helt under vatten. Vad värre var, både chef och styrman föll vid den överhalingen. Ögonblicket efter vräkes vi över på babordssidan i en lika kraftig krängning. "Flytvästen klar och frillsarkransen där", var min tanke. Så stryps motorerna, och det blir plötsligt så stilla, att vi inte riktigt fattar, vad som hänt. Men båten ligger där på rätt köl. Chef och styrman har kommit på fötter igen. Det var de båda i maskinrummet, som ströp motorerna, då de förstod, att något höll på att gå gale. Några djupa andetag och så full fart igen. Hade jag kunnat se mig själv i ansiktet, skulle jag säkert fått se något extra blekt. Vi låg snart Almagrundet bakom oss och kusten dy-

Visa prov på spänst — tag idrottsmärket!

Denna maning har tidigare många gånger stått att läsa i vår tidning. Men frasen blir inte utsletten, varje år är den alltid lika aktuell, och just nu står regementet uppe i idrottsmärkesarbetet. Sedan länge ha vi varit bland de främsta inom distriktet, ja, efter att i fem år överlägset ha blivit bäst, lingo vi i fjol på sluttampen stryk av F 5. Skall vi få stryk i år också? Vi hoppas inte det och kanske är det just Ditt prov som erfordras för att så ej ska bli fallet. Just nu äro cirka 150 prov redovisade, målet är 400. Många äro på väg och det gäller bara att avsluta. De flesta av oss ha i år blivit simborgare. Därmed är ett prov klart och det är bara att fortsätta. Tag ett krafttag i idrottsmärkesarbetet efter ledigheten.

I allmän idrott deltagar regementets idrottsförbunds i av Göinge idrottskrets anordnad serie, i vilken det nu endast återstår två matcher. Båda äro i vis mån avgörande för var seriesgern skall kunnas. T 4 har fortfarande chansen. Som framgick av senaste numret av Snapphanen förlorade T 4 ganska stort i Vinalöv, med inte mindre än 10 poäng. Sedan dess har två matcher utklämpats på hemmaplan. Mot Bjärnum blev det överlägsen seger och mot Vinalöv utkrävdes ordentlig revansch, dock blev vinstmarginalen endast 14 poäng. Vinalöv har besökt Bjärnum och där vunnit med två poäng och Bjärnum har alltså kvar matcher mot såväl Vinalöv som T 4. Den av de sistnämnda föreningarna som kan vinna störst tar saken. Trots bortaplan i avslutande matchen ligger T 4 mycket bra till för serievinst.

Föreningens idrottsmän har varit ute på diverse tävlingar i kretsen. På Göingemästerskapen nåddes framgångar av korporal Burström, som verk-

kar upp. Den ser välkommande ut, tycker jag. Vinden har bedarrat något, men sjöhävningen är ändå våldsam. När vi äntligen styr innanför de yttersta skotten på väg mot basen, drar vi en suck av lättmod. Vi passerar en tyak lastångare, som står hårt på grund i den led vi i mörker och fullfart slingade oss igenom. Liksom en fingervisning.

Risken 1100 ligger vi åter vid kaj. Det är de

IDROTT

ligen gjort en god säsong. I Amerikatävlingarna på Göingevallen belade han en hedrande 2. placering efter olympiern Otto Bengtsson, Knislinge.

De senare åren har det varit svårt för friidrottssektionen att hålla i gång det hela, men det är inte så lätt då idrottsmännen äro spridda på tre förläggningssorter.

SIMNING

Undervisning i simning har under den gångna sommaren bedrivits med stor intensitet, och har hitintills ej mindre än 790 st. — befäl som meniga — avlagt godkända prov för simborgarmärket. För dem, som vid provtagningarna ej klarade de 200 meterna, anordnades en särskild simskola vid Vinalövs utmärkta simstadion. Såsom lärare och instruktörer beordrades serg Gussing, utbildad härtill vid GIS 1949—1951, samt plutonchefseleven Ebbe Persson, medlem av simklubben Ran i Malmö och flerfaldig junior- och seniormästare vid DM med specialitet 200 m bröstsim. Båda ha skött sin uppgift med all heder och lyckats att under 5—6 lektioner få ej mindre än 20 st kapabla klara märkesproven samt fått övriga ej förut simkunniga på god väg. Båda ha också uttryckt den förhoppningen, att dylik undervisning — gärna kombinerad med livräddning, idrottsgymnastik och fältidrott — komme att meddelas varje år med början så tidigt som är möjligt efter årsklassens inryckning. Hand i hand med ovanstående utbildning i simning har soldaterna även undervisats i konstgjord andning. Att denna detalj övats och gnuggats in ordentligt borgar namnet syster Siri för.

T 4 har under sommaren även utåt visat sina begynnande färdigheter som vattendjur genom att i Malmö ställa upp lag i tävling 6×33½ m och

tröttaste mannar någon på mycket länge har skadat, som många erfarenheter rikare knående trampar upp mot förläggningen till mat, värme, torra kläder och sömn. Vi skänker besättningen på mtb T 30 våra tacksammaste tankar för en väl genomförd resa, strapatsrik även för dessa flottans garvade gossar.

MILITAR FEMKAMP

Första hindret på hinderbanan.

SMI, Sveriges Militära Idrottsförbund, inbjöds 1950 av Frankrikes försvarsmakt att delta i en internationell militär femkampstävling i Antibes. Då tävlingen omfattade en stor del av de grenar, som ingå i proven för fältidrottsmärket, intresserade sig SMI för tävlingen i fråga och begärde och erhöi statsmedel för resan till Frankrike. Det var 8 man som ställde kosan söderut och framgångarna i tävlingen blevo också betydande. För svenskarnas del blev resan mycket lärorik och erfarenheterna som vunnos voro flera, och medföljande ledare fingo impulser till den framtida organisationen av såväl träning som tävling. För den militära femkampen upptagen på SMI tävlingsprogram och denna tävlingsform torde vinna alltmest terräng bland förbanden. Ett synbart bevis härför äro de framgångar som svenskarna nådde i årets tävling i Frankrike för knappa 14 dagar sedan. Seger såväl individuellt som i lag sporrar till nya tag. I Milo hade två representanter med, fänrik Moberg I 6 och sergeant Fredriksson Ing 2, båda kända idrottsmän, som nog i fortsättningen

därvid placerat sig på tredje plats efter Lv 4:s lag och sjömanskåren.

Ett allmänt önskemål är, att T 4, trots att såväl simbadet som överlärare Svensson i Vinslöv gjort sig mycket populära bland T 4 personal, i likhet med flerfaldiga andra regementen får ett eget simbad. Enligt obeckräftade uppgifter är ett inomhusbad med 25 m bana på väg för T 3. Då borde ju T 4 följaktligen vara i tur till nästa gång. Sedan ligger inte längre ett Regementsmästerskap i simning utanför möjligheternas gräns även för vårt regemente.

få räkna med större konkurrens än hitintills från övriga regementens idrottsmän. Militära femkampen är i ropet och redan i höst blir det ett antal T 4-ingar som sätter i gång träningen. Av denna anledning skall här redogöras för tävlingens omfattning.

Tävlingen omfattar som ovan antytts idel militära grenar, vilka samtliga kräva mycket av utövaren, såväl teknisk färdighet som en grundmurad kondition. Denna tävlingsgren är minst lika krävande som den moderna femkamp som förekommer i Olympiska Spelen. Den som med framgång skall kunna tävla måste vara verkligt "allroundspänstig". Grenarna äro skjutning, hinderlöpning, handgranatkastning, simning och uthållighetslöpning.

Skjutningen utföres med såväl gevär som kpist av armémotiv. Målet utgöres av 10-ringad precisionstavla, som beskutes med 10 skott under 1 minut med gevär och under 15 sek med kpist. Med gevär skjutes på 200 meters avstånd och med kpist från halva avståndet. Slutresultatet i grenen skjutning erhålles genom summering av poängresultatet av båda skjutningarna med maxpoäng 200. Tävlingsbestämmelserna äro ytterst hårda och omskjutning får icke äga rum. Fel på vapen eller ammunition belastar helt och hållet skytten.

Hinderlöpningen utföres på hinderbana, vars längd är 528 meter med 20 hinder av olika svårighetsgrad. Hinderna skola passeras i en bestämd följd och flera av dem äro ytterst krävande och sätter såväl den tävlandes fysiska förutsättningar som mod på prov. Som exempel kan nämnas att som första hinder har den tävlande att passera över ett 5 meter högt hinder med hjälp av repstege. Mitt på banan förekommer ett hinder som ser ganska avskräckande ut. Det är ett lutande balanshinder med en höjd av 3 meter och en lutning på balansbommen av 45 grader. Sista hindret är kanske det mest krävande av alla, nämligen ett plankhinder i system, med 1,5 meters avstånd mellan planken och höjderna 1, 1,5 och 1,8 meter. Täv-

lingen avgöres av kronometer och det gäller att hålla högsta fart från början till slut. Den bästa tid som uppnåtts i Sverige är 2,54 min. Gör om det, den som kan. Bana finns i trakten av Åhus skola.

Handgranatkastningen består av två moment. Det första omfattande snabbhet och precision och det andra längdkast inom godtagbara precisionsgränser. Samtliga kast utföres med hgr m/40. I första momentet disponerar den tävlande 25 handgranater. Målet utgöres av cirklar av 2 meters diameter, som äro placerade på respektive 20, 25 och 30 meters avstånd. Kasten skola utföras på kortast möjliga tid och placeringen erhålles med hänsyn till använd tid, antal kastade handgranater och antal träffade mål. I andra momentet disponeras tre handgranater och högst tre kast får ättas utföras under en tid av två minuter. Endast fångata kastet räknas. Maxpoäng i handgranatkastningen är 50.

Hindringen omfattar 50 meters hindersimning i backträkt och valfritt samsätt. Hinderns antal äro fyra som uppträda efter resp 9, 20, 31 och 44 meters simning. Första hindret utgöres av två trästockar, placerade vinkelrätt mot simriktningen, vilka passeras över och under. Andra hindret är en träbalk av tre meters längd, som den tävlande skall simma under. Tredje hindret är en 1 meter bred brygga, som placerats en halv meter ovan vattenytan. Bryggan skall beträdas, varefter simningen fortsätter. Sista hindret utgöres av en trästock vinkelrätt mot simriktningen. Passagen skall ske under vattnet, varefter simningen avslutas.

Uthållighetslöpningen utföres på en 8 km lång bana. Tiden är här helt avgörande.

Tävlingen avgöres under tre dagar med två grenar under vardera av de två första dagarna. Första dagens tävlingar inledes med skjutning och avslutas med hinderlöpning. På andra dagen står handgranatkastningen och simningen på programmet i nämnd ordning, varefter den krävande uthållighetslöpningen avslutar det hela.

Under främmande fanor

Forts. fr. sid 8.

befälhavare i 5. militärdistriktet. Bland andra uppgifter må nämnas, att han blev ledamot av riksdagens första kammare samt av krigsvetenskapsakademien.

Först von Vegesack var en enkel, flärdfri och älsklig man, som på ett utomordentligt sätt hedrade sitt svenska namn. Han vann också en sållsamt popularitet inom de truppförband han kommanderade." (Ur Svenskarna i Amerika.)

PISTOLSKYTTE

T 4 pistolskytteklubbs medlemmar har under sommaren varit i livlig verksamhet och många tävlingar har avhållits, det uppgjorda årsprogrammet har avverkats enligt uppgjort tidschema. Klubbens medlemmar har även deltagit, med gott resultat, i tävlingar å orter utom Hässleholm. Bland de bästa kan nämnas att H. G. Hansson blev krets-mästare vid mästerskapstävlingen å Ljungbyhed den 17/8, som 4. man placerade sig öfu E. Klang. Mfanj S. Boo segrade i klass I med serg Löfgren på 3. plats. T 4 vann även lagtävling för förutannämnda 5-mannalag med 774 poäng med P 2 på 2. plats med 759 p.

Vid tävling å "Hemortens banor" den 24/5 erhöi 7 av föreningens medlemmar förbundets bronsplakett. Under sommaren har även utkämpats tävling om "General Ehrenswards vandringspris" mellan uoffkårens i Hässleholm och Kristianstad. Segrare i 10-mannalag blev T 4 uoffkår med P 2 även här på 2. plats.

Klubben önskar så till sist se ytterligare nya skyttar vid sina tävlingar, alla äro välkomna, musikkåren har under året bidragit med många, hoppas att även andra kategorier gör klubben den äran med ett besök vid nästa månadsskjutning.

Regementsmuseet på väg ...

Forts. fr. sid 15.

det förflutna och nuet är det värdefullt att man får veta, vem som burit eller ägt persedeln ifråga, vilken tid vederbörande tjänstgjort vid regementet, dess modellår, och om det gäller ett foto, vilka som finnas på detsamma och när ungefär det är taget. Fäst sålunda gärna en lapp med dessa uppgifter vid det bidrag, som DU enligt museinämndens förhoppningar snart kommer med.

Ett av nämndens närmaste projekt är att skaffa en fullständig omgång av de uniformer, som burits vid trängtrupperna. Några ha vi fått, men ännu saknas den äldsta blå, m/85 med ljusblå revär. Vidare saknas en del paradattribut. Vem kommer att täcka dessa luckor i våra samlingar?

GA EJ ÖVER BRON

för att rakas och klippas!

Gå till **ODDS**

Frisersalong vid Finjagatan.

GYNNA
SNAPPHANENS
ANNONSÖRER

KORSORD

Vågrätt	37. På nord- och sydkalotternas.
2. Kisens flicka.	38. Ox-göra.
4. En fartygens följeslagare.	39. Afrikajägarens dröm.
6. Finna det särskilda lucka för.	Loddrätt
10. Potentat på franska.	1. Jobb för tullmän.
11. Material till tändsticka.	3. I allvenskan.
12. I slakthuset.	4. Röra.
14. Kalle Anka.	5. Mellan fyra ögon.
15. Blir soldaten av reveljen.	7. Djur och yrkesman.
16. Egenskap hos Strix-löjtnanten.	8. Måttförkortning.
18. På scenen och med flygplan.	9. Allmänna idrottsklubben.
19. Dit strävar löparen.	10. Hämd.
22. Eko.	13. Soldatenskap.
23. 777.	17. Provins på Balkan.
24. Får bilägaren räkna med.	20. Tidrymd.
25. Hackspetten i visan.	21. Betjäntnamn.
27. Härjar Ännu i Europa.	24. Blir timmen ibland.
29. I samband med 27.	26. På den satta Hjalmar och kvad.
31. Händer i schack.	28. Gör fötter ibland och makar för varandra.
33. Nummer 10 lod på luttin.	30. Kvar.
34. Konsonanter.	32. Attribut för fruktad man.
35. I isländska farvatten.	36. Initialer.
	38. J-ljud.

Lösningar skola vara red tillhanda henast den 15. oktober. Tre pris utdelas som vanligt, 15, 10 och 5 kronor.

Namn:

Adress:

Antal:

Utdrag ur Rego

Tjänstgöring för reservpersonal

Kaptenerna *Wesén* och *Ahrén*, löjtnanterna *Borgh Emanuelsson* och *Aronsson* samt fänrikarna 1209-7-46 *Nilsson* och 3198-11-45 *Johansson* 26/6-17/7 befälkurs vid US, löjtnanterna *Lindos* och *Osterlin* 23/7-17/8 kaptenskurs vid US, löjtnanterna *Thomasson*, *Wallin* och *Lundgren* 23/7-23/8 kaptenskurs vid US, kapten *Hamilton* 21/9-30/9 vid Fst, kapten *Lundius* 25/8-5/10 vid I 12, löjtnanterna *Ahner*, *Hermansson* och *Löf* 25/8-5/10, kapten *Sönnnerberg*, löjtnanterna *Malm* och *Tyréus*, fänrikarna *von Eggers* och *Persson*, fanjunkare *Stensfelt* samt sergeanterna *Scård* och *Gezell* 27/8-7/10, löjtnanterna *Ahlgren* och *Göransson* samt sergeant *Winberg* 27/8-7/10 vid I 12, kapten *O. Ericsson* 1/9-7/10, sergeant *Styrlander* 30/8-5/10.

Placering

Intasp, löjtnant *Karnehed*, I 18, tjänstgör vid regementet fr o m 14/7 1952 t v.

Kapten *R. Andrell* har fr o m 1/6 1952 placerats vid regementet.

Serg *Jönsson* har fr o m 1/7 1952 placerats vid regementet.

Kommenderingar och kurser

Löjtnanterna *Lengart*, *Benskiöld*, *Olsson* och *Larsson* ha genomgått Trängofficersskolan 1951-1952.

Fanjunkare *L. Sveson* har beordrats såsom esp uoff vid MS 1/7 1952-högst intill 1/4 1953.

Kapten *Jämtfjäll* och löjtnant *Stéen* ha beordrats såsom elever i motorofficerskurs vid MS 1952-1953.

Resultat av korsord i nr 1

1. pris: Herr Em. Källström, Box 639, Vikmanshyttan.
2. pris: Fru Aina Liedholm, Kungsgatan 2 A, Hässleholm.
3. pris: Fröken Jen Ulfvik, Lanarettet, Hässleholm.

TRIUMPH och

NORTON

motorcyklar

Ödmanns Bil & Motor

Tel. 63 Karlshamn Tel. 2463

ALLT FÖR BILEN

AB Haraldssons
Bilfirma
Osby

Tel. 179, 279, 224, 479

Motorkompaniet
i Blekinge AB

Karlshamn

Tel. 326 40

Wiklunds

startar inom kort

vid stekt eller kokt korv, potatismos och bröd.

Snett emot Trängen

VÄLKOMMEN!

G. B. WIKLUND, Vattugatan 15, Hässleholm

RACK och STANGSEL

Tillverkning och uppsättning

Kurt Persson

Verkstad: Rundelag. 3

Bostad: Österg. 18 B

Tel. 1567 ankn.

BALONGEN för individuell hårvård

Levins Damfrisering

Norreportavägen 15. Telefon 1528

Färger
Tapeter
Fernissor

Hässleholms Färghandel

Tel. NYTORGET 426

Paulssons Cykelaffär

REKOMMENDERAS

Finjagatan 6 :: Tel. 1471

Militärer! Besök

NISSES VARUBOD

Leksaker, porslän, lädervaror m. m.

Rep. av dockor

Goodtemplargatan 12, Hässleholm

Valtid!
Välj rätt!

Välj alltid

NORDÉNS SPETTKAKA

RINGGARDEN Tel. 1484 HÄSSEHOLM

STOCKHOLMSBODEN

Nya och beg. Herrkläder, Skinnkläder

Underkläder, Handskar m. m.

Goodtemplargat. 3. Tel. 503

Mäklarfirmen GERMANIA
HÄSSEHOLM

Bottor och lager Finjagatan 6. Tel. 441

Alltid på lager olika slag av begagnade militärkläder
Nya gummi- och oljekläder. Militärfiltar. Ridsadlar
samt alla slags ridtillbehör. TÅLT säljes och uthyres
Efterhör våra billiga priser!

Kör till IC

Bensin. Oljor. Gummi. Batterier

Motorfolkets Inköpscentral

Tel. 1017

Karlshamn